

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Marina Llansana

Cal Govern

Cada minut que passem sense un govern propi és un minut que patim un govern imposat. I ja ho hem vist al darrer

Consell de Ministres: Rajoy aprofita l'avinentsa per aplicar el seu programa electoral encara que a Catalunya només hagi tingut un minso quatre per cent de suport a les urnes; cada dia pren decisions que afecten greument els pilars de l'autogovern i dinamiten els grans consensos de país, com el model d'immersió lingüística que ha estat columna vertebral de la cohesió social.

El col·lectiu de funcionaris ServidorsCat fa inventari dels efectes demolidors del 155 (el trobareu a la web servidorscat.cat) i la lista de danys cada vegada és més llarga. Perquè el mal no sigui irreversible cal que es formi un govern de la Generalitat que es posi a treballar de seguida per recuperar les institucions. Ja sabem que costarà fer desaparèixer el 155 —tan arrapat com està a cada despatx de cada conselleria—, però com més aviat ens hi po-

Qui hagi de passar testimoni que ho faci. I qui l'hagi de recollir que el reculli i es posi a recuperar els llençols que hem perdut

sem, millor.

No se m'escapa que la conjuntura fa que formar govern sigui molt complicat. Si no ho fos, de complicat, no faria quasi dos mesos que estem empantanegats amb aquest debat sobre governs i presidents legítims. És complicat perquè l'onada repressiva de l'Estat ha traspasat tots els límits, i segurament també perquè l'independentisme no té en aquests moments una estratègia unitària sobre com enfocar la legislatura.

Miquel Sellarès, un lluitador incansable que n'ha vist de tots colors, deia divendres a les pàgines d'aquest diari que la lluita per la llibertat ha de ser una cursa de relleus. Ho deia des de la perspectiva de saber que venim de lluny i que la lluita serà llarga, i que ara comencem una nova etapa que requerirà nous lideratges. Segurament té raó. Així doncs, qui hagi de passar el testimoni que ho faci. I qui l'hagi de recollir que el reculli i es posi a córrer per recuperar tots els llençols que hem perdut en tantes bugades començant pel més important: el model d'escola catalana.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

La paradoxa del camí

Ha vingut en Jordi Llavina a presentar *Ermita*. Ja els en vaig parlar quan va sortir: mil quatre-cents octosíl·labs que expliquen la seva ascensió, a tors nu, a Sant Pere del Puig, elevació coronada amb una esglésiola del terme de la Selva del Camp. És una excursió amb excursos: Llavina descriu el paisatge, però també s'enfila pels arbres de la memòria: ell de jove fent el mateix itinerari, l'ofici d'escriure, el pas del temps, la religió, la família, l'amor, els fills, la vida, la mort... Llavina farà ara cinquanta anys. Com que és molt vital i ha cultivat a fons la joventut i no se'n vol desprendre, troba que és una edat que fa respecte i se la mira amb aprensió. Mil quatre-cents versos, són pocs o són molts? Segons com es miri es queda curt. Podrien ser infinits...

Va confiar la presentació a Ramon Bassas i Joan Safont, que ho van fer molt bé. Homes més o menys de la seva edat —en Safont bastant més jove— coneguts, segons van dir, a través de les xarxes. En Llavina hi manté un blog literari. Haig de confessar que m'havia pensat que em demanaria que

“Nova i més dilatada ascensió a l'ermita de Jordi Llavina

fos jo qui li fes la presentació. Però en Llavina i jo ens coneixem de forma presencial —trobades al London Bar, a Gelida, a Vilafranca del Penedès, a l'Espluga de Francolí...— i això avui en dia té menys força amical o comunicativa que el Facebook. No passa res, és clar: ja va bé que el “jove” Llavina, i no diguem jo, donem pas al pa tendre.

M'havia arribat a preparar la presentació. Al *Quirot*, novel·la itinerant, Sancho es pregunta si Adam va ser el primer a gratar-se el cap com ho fa ell. Li responen que també va ser el primer dels cuiners, dels arquitectes... Més tard, Jorge Luis Borges reprèn

l'enumeració i diu que també va ser el primer arqueòleg. Amb poca feina, afegeix, perquè només tenia sis dies per investigar. Borges devia tenir un mal dia. El comentari no és digne de qui va fer de la paradoxa d'Aquil·les i la tortuga una constant de la seva obra. Quan Adam hagi estudiat el primer dia de la creació, ell mateix ja es trobarà en el dia vuit. O en el nou o el deu, si hi ha entrat a fons. No atraparà mai la tortuga. Situem-nos ara en el camí de Jordi Llavina (“un camí, quina cosa més curta de dir / un camí, quina cosa més llarga de seguir”, deia el seu admirat Sagarra). Com més anys acumulem, més camí com el que Llavina ens proposa tenim al davant: més evocacions i reflexions ens queden per fer abans d'arribar a l'ermita. El camí no s'escurça amb l'edat, sinó que es dilata. Hi ha camí per córrer a condició d'haver-ne corregut. Als vint anys queda menys camí que als cinquanta. Només la mort el barra, però un segon abans de morir és quan el camí físic per emprendre és o seria el més llarg.

“M'agrada, això que dius.” D'alguna manera ens hem de consolar, Jordi.